

Martinus

A Szombathelyi Egyházmegye havilapja

XIV. ÉVFOLYAM 11. SZÁM

2021. NOVEMBER

ÁRA: 220 FT

www.martinus.hu

Megkezdődött a püspöki szinódus

Az egyházmegyéknek és a híveknek is van feladata

A világ magyarságának lelkipásztora volt

50 éve hagyta el Magyarországot Mindszenty bíboros

A kántori szolgálat misszió

Interjú Kovács Szilárd organaművésszel

#MINDSZENTY ÉLETKAPUK

A bíboros életét bemutató kiállítás nyílt Szombathelyen

Egy szinodális Egyházért: közösség, részvétel és küldetés

A világ minden egyházme-gyében – így a Szombat-helyi Egyházmegyében is – október 17-én vette kezdetét a 2023-as vatikáni püspöki szinódushoz vezető szinodális folyamat. A szinódust, amelynek témája „Egy szinodális egyházért: közösség, részvétel és küldetés”, Ferenc pápa a Szent Péter-bazilikában nyitotta meg. Miről szól a szinódus? Hogyan és miért kapcsolódhatnak ebbe bele a hívek? Erről kérdeztük dr. Székely János megyéspüspököt.

Ferenc pápa új alapokra helyezte a püspöki szinódusok munkáját. Ennek eredményeként októbertől minden egyházmegyében a hívek is elmondhatják véleményüket a Vatikán által feltett kérdésekről. Induljunk ki abból, hogy milyen szerepet tölt be a Püspöki szinódus az Egyházban? A „szinódus” görög szó, azt jelenti: „közös út”, együttes úton levés. Az Egyház Isten népe, amely úton van Isten felé, úton van ebben a véges, múlandó világban a beteljesedés, az Isten Országa felé, halad a szeretet és a hit útján. Ez az út közös. Isten lényege a szeretet, a Szentháromság szeretet-közössége, az egyház pedig ennek a szeretet-közösségnek a földi megvalósulása: közösség Istennel és közösség egymással. Együtt, ebben a szeretet-közösségben, mint Isten családja haladunk a szeretet, a Krisztus-követés útján.

Az eddigi zsinatok és szinódusok az egyház 2000 éves történetében főként a püspökök és a papok találkozásai, tanácskozásai voltak. A II. Vatikáni zsinat nagy újítása volt, hogy a püspöki szinódust rendszeres intézménnyé tette az egyházban, olyan tanácskozó szervé, amely időről-időre összejön, hogy az egyház legjelentősebb kérdéseiben keresse a Szentlélek által kijelölt irányt.

Ferenc pápa ezt a gyakorlatot szeretné ki szélesíteni olyan módon, hogy Isten egész népe, a világi keresztények is részesei legyenek a szinodusi folyamatnak.

Ferenc pápa már a családdal és az ifjúsággal foglalkozó szinódus előtt is kikérte az érdekeltek véleményét kérdőíveken. Már akkor elindult egy nyitás a hívek minél szélesebb körének bevonására az őket érintő kérdések megvitatásában. Mit gondol erről a folyamatról? Ezzel lehet a világegyház „véráramába” jobban bekapcsolni a híveket, megszólítani őket, érdekeltté tenni az egyház ügyeiben?

A mostani világ-szinódus fő célja az egész egyház, a világi keresztények bekapcsolása a szinodusi folyamatba. Az egyház megújulásának egyik legfőbb oszlopa, erőforrása a világi keresztények kell, hogy legyenek: hitben-szeretben élő családok, hitoktatók, világi apostolok, fiatalok és idősek, akik sugározzák Isten fényét. Így volt ez a kereszténység első három évszázadában, amikor az evangélium fénye áthatotta az egész Római Birodalmat. Főként világi keresztények adták tovább az örömhírt embertől emberig a hiteles életükkel, a vértanúságot is vállaló hősiességükkel, egymás és a szegények iránti szeretetükkel, hitük bátor megvalósásával.

A világi keresztények bevonása a szinódus folyamatába nem azt jelenti, hogy az egyház egy emberi, demokratikusan felépülő egyesületté akar átalakulni. Nem azt jelenti, hogy szavazni szeretnénk a hitigazságokról vagy az erkölcsi parancsokról. Az Egyház lényege szerint felülről épül. Isten kinyilatkoztatását fogadja be, hallgatja a Biblia üzenetét, táplálkozik a szentségek erejéből. Az odafentről jött Üdvözítő hozta létre az Egyház közösségét, és Ő élte, vezeti ma is ezt a népet, amely az Ő Titokzatos Teste. Amikor egymást – és kiemelten a világi keresztényeket – hallgatjuk, akkor a Szentlélek hangjára igyekszünk odafigyelni. Ferenc pápa gyakran a lelünkre kötötte, hogy a pástornak nem csak a nyáj előtt kell járnia, hogy vezesse őket,

nem csak a nyáj között, hogy ismerje az életüket, hanem a nyáj mögött is, hogy segítse a gyengét, a szenvedőt, a szegényt. Azért is kell a pástornak néha hátul mennie, hogy engedje a nyáját keresni a jó legelőket, hiszen a nyájnak, Isten népének megvannak a maga karizmái, megvan a maga hit-érzéke, amellyel sokszor külső vezetés nélkül is rátalál a bőséges legelőkre.

Miről szól a mostani szinódus, mi a meghirdetett téma?

A mostani szinódus témája maga a szinodalitás, vagyis az, hogy az egyház lényegéhez tartozik a közös út, az egymás meghallgatása, a világi keresztények aktív részvétele az egyház lelkipásztori programjainak megfogalmazásában.

A szinódus fő célja nem dokumentumok megírása, hanem annak a folyamatnak az elindítása minden egyházmegyében, amelynek során természetessé, kihagyhatatlanná válik, hogy minden fontos kérdésben az egyház egésze, így a világi keresztények is aktív részesekké válnak, szót kapnak, megélik a keresztiségük felfedő általános papságukat, apostoli küldetésüket. A szinódus célja, hogy az egyház szíve megdobbanjon, elevebben verjen, hogy kapcsolatok épüljenek világiak és papok, szerzetesek, püspökök között.

Ferenc pápa szeretné hangsúlyosan bevonni ebbe a folyamatba a peremre szorultakat, a szegényeket, a kitaszítottakat is, ugyanis meggyőződése, hogy a szegény ember olyan szemzögből látja a világot, amilyenből a jólétben élő ember nem tudja. A szegény, a társadalmon peremére szorult ember sokszor mélyebben, pontosabban érzi, merre akarja Isten vezetni az Ő egyházát. Bennük és általuk Isten hív minket a nagylelkűbb szeretet útjára, a kényelmes struktúrákból való kilépésre.

A Szombathelyi Egyházmegye hogyan szervezi meg az egyházmegyei szakaszt, hogyan működünk közre ennek sikeres lebonyolításában?

Ferenc pápa útmutatása szerint szeretnénk meghallgatni az egyházmegye különböző csoportjait: hitoktatókat, egyházközségi képviselőtestületeket, atyákat, szerzeteseket, családközösségeket, fiatalokat, időseket, szegényeket. A meghallgatást mindig Isten igéjének hallgatásával és imádsággal kezdjük, majd egy-két tanúságtétel következik. Ez segít abban, hogy egy-egy ilyen találkozón ne pusztán emberi megbeszélés legyen, hanem valóban a Szentlélek hangjára figyeljünk, Ő merre akarja vezetni az egyházat a harmadik évezred küszöbén.

Minden plébániai közösség is összejön majd ebben az időszakban, hogy vizsgálja az idők jeleit, keresse az utakat, amelyek által egyházi közösségeink hitelesebbekké válhatnak, az evangélium hirdetése pedig erőteljesebb lehet.

Az egyházmegyei szakasz kapcsán mire buzdítja a híveket, a papságot?

Kérek mindenkit, hogy nyitott szívvel kapcsolódjunk be ebbe a szinodusi folyamatba, vegyünk részt a találkozásokon, kérjük a Szentléleket, hogy világosítson meg és vezessen bennünket. Használjuk fel ezt az időt arra, hogy erősödjének, mélyüljenek azok a szálak, amelyek bennünket összekötnek, és valóban Istennek „közös úton” járó népe, szeretetben élő és másokat is vonzó családja lehessünk.

Száműzetésében a világ magyarságának lelkipásztora volt 50 éve hagyta el Magyarországot Mindszenty bíboros

Ha tudta volna Mindszenty atya, hogy milyen alku árán kell elhagynia Magyarországot, biztosan nem egyezett volna bele. Az emigrációban a világ magyarságának a lelkipásztora lehetett, mondta a Martinusnak adott interjújában Soós Viktor Attila történész, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem oktatója, a Nemzeti Emlékezet Bizottságának (NEB) tagja. A Mindszenty bíboros száműzetésének 50. évfordulóján Csehímszenten rendezett konferencián kérdeztük őt a történelmi körülményekről.

Miért tekinthető mérföldkönek 1971. szeptember 28-a Mindszenty atya életében?

Mindszenty József 1971. szeptember 28-án kényszerült arra, hogy a Magyar Népköztársaság és a Vatikán közötti megállapodás értelmében - amely mögött ott volt a Szovjetunió és az Amerikai Egyesült Államok megállapodása -, elhagyja az Egyesült Államok budapesti nagykövetségének épületét, ahol 1956. november 4-e óta tartózkodott. Illetve nemcsak az épületet, hanem Magyarországot is. Ugyanis az volt a két fél megállapodása, hogy zárják le ezt a 15 éves folyamatot, ami azzal kezdődött, hogy 1956. november 4-én Mindszenty atya menedéj jogot kapott a követségen.

„Mindszenty atya számára nagy nehézséget jelentett, hogy úgy kellett elhagynia hazáját, szülőföldjét, hogy nem mehetett vissza szülőfalujába, nem látogathatta meg szülei sírját, hogy arra virágot helyezzen el.”

Ugyanakkor talán megláthatjuk ebben a pozitívumot is. Azután, hogy 1971. szeptember 28-án elhagyta Magyarországot és előbb Rómában töltött egy hónapot, október 23-án pedig Bécsbe költözött, haláláig járta a földkerekséget, hogy találkozzon a szétszóródott magyarokkal. Olyan lelkipásztori látogatássorozatnak lett a mozgatórugója, amelyet azelőtt még senki nem csinált.

Repülővel, gépkocsival több ezer km-t tett meg az Egyesült Államoktól Ausztráliáig, illetve Európa számos városába. Nemcsak magyarokkal, hanem az ott szolgáló egyházi és világi személyekkel találkozott, keresztényekkel és nem keresztényekkel, nem hívőkkel is.

Biztos vagyok benne, hogy ez a hatalmas utazás számára is elégtételt adott azokért a megpróbáltatásokért, amelyek őt korábban érték.

Milyen folyamat vezetett 1956 és 1971 között oda, hogy Mindszenty Józsefnek el kellett hagynia az Egyesült Államok budapesti nagykövetségét?

1956 után a magyar vezetésnek, a Magyar Szocialista Munkáspártnak komoly teherterhelés volt Mindszenty József személye és tevékenysége, ami nehézségeket okozott a pártállamnak. 1963 után az Állami Egyházügyi Hivatal és az MSZMP Agitációs és Propaganda Osztályának munkatársai, valamint a Vatikán magyar

kérdéssel, közép-európai diplomáciával foglalkozó emberei hol Magyarországon, hol Rómában tárgyalásztalhoz ültek, hogy rendezzék ezt a kérdést.

Viszonylag korán, 1964 szeptemberében megkötötték a részleges megállapodást, ami az 1945-ben megszakadt diplomáciai kapcsolatokat hozott némi változást. Bár a komoly előrelépés, a diplomáciai kapcsolatok felvétele 1990-ig nem történt meg. Az évente több alkalommal megtartott találkozók többször előkerült a Mindszenty-kérdés. De hol az amerikaiak nem engedték a bíborost, hol a magyar fél támasztott túl nagy követeléseket.

Azt is látni kell azonban, hogy 1956-1971 között számos egyházügyi kérdést kellett megoldani hazánkban – pl. püspöki székek üresedtek meg, vagy ott volt a szerzetesek kérdése is -, ami miatt a Vatikánnak is érdeke volt a mielőbbi megállapodás.

Azt el kell ismerni, hogy ebben a helyzetben a Magyar Állam nagyon ügyesen tárgyalt.

Mindszenty atyát is néha tájékoztatták ezekről a tárgyalásokról, pl. amikor Könyg bíboros látogatást tett nála, de a részleteket, hogy a háta mögött milyen alkuk folynak – pl. hogy csendben kell maradnia, az Emlékiratait nem adhatja ki - biztosan nem ismerte. Biztos vagyok abban, hogy ha ezeket tudta volna, nem hagyta volna el a követséget. De talán azért, hogy az Emlékiratait megjelentethesse, vagy hogy találkozzon honfitársaival, mégis vállalta ezt a megpróbáltatást.

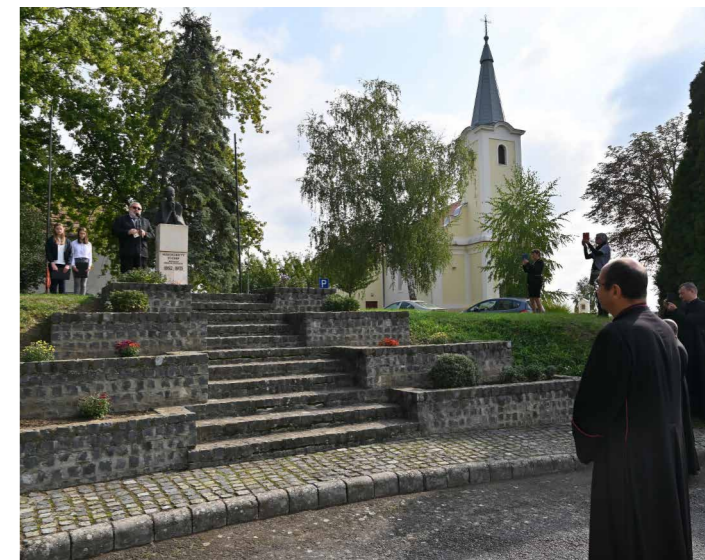
Mit adott Mindszenty atyának a száműzetésben töltött időszak?

Azt gondolom, hogy érdemes a 70-es évek szemszögéből nézni, hogy mit csinált Ő. Nemrégiben, mikor Budapesten járt Ferenc pápa az Eucharisztikus Kongresszus záró miséjén, voltak olyan negatív visszhangok, hogy miért nem jött hosszabb időre hazánkba, mintha természetes lenne egy pápa látogatása. II. János Pál pápát szoktuk utazó pápának

nevezni, hiszen ő több mint 100 lelkipásztori utazást tett. De Mindszenty atya száműzetésének idején még az ő pápasága előtt vagyunk 6-7 évvel. Előtte VI. Pál pápa egész életében csak egy-két utat tett meg. És Mindszenty atya - aki a száműzetés kezdetekor 79 éves volt -, felszállt a repülőre, beszállt az autóba, és több ezer km-t tett meg. Úgy, hogy az utazás megszervezéséhez nem tudott mobiltelefon, internetet használni. De ment, mert az volt a fontos számára, hogy bárhol is éljenek magyarok a világban, találkozzon velük. Ez megerősítette őt hitében, főpásztori küldetésében, magyarságában. De nem csak őt, hanem mindenkit, aki találkozott vele.

És bár 1971-től 1975-ben bekövetkezett haláláig viszonylag rövid időszak telt el, de a börtön, a házi őrizet, az amerikai követségen töltött félrabság időszak után mégiscsak tudott végre lelkipásztor lenni. Emellett saját alá rendezte emlékiratait, ami 1974-ben jelent meg. Ebben le tudta írni, hogy mi történt vele, hogy élte meg a kommunisták egyházzal szembeni fellépését 1945 után, mit jelentett számára pere, börtönbüntetése. Ezek mind-mind óriási elégtételt jelentettek számára.

„Azt gondolom, hogy a Jóisten ezzel ajándékozta meg őt a sok szenvedésért. És megajándékozta azokat a magyarokat is, akiket meglátogatott, hiszen évtizedekig ezekből a lelkipásztori látogatásokból, ezek lelki adományaiából éltek”

#Mindszenty - Életkapuk Mindszenty bíboros életét bemutató tárlat nyílt Szombathelyen

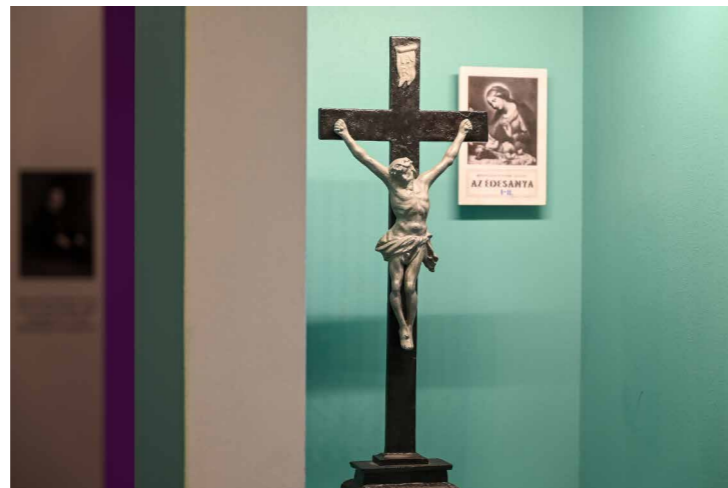
Néhány nappal a Csehimindszenten megrendezett konferencia után különleges kiállítás nyílt október 7-én Szombathelyen. Egyházmegyénk kiemelkedő papja, Mindszenty József bíboros életét ismerhetjük meg a tárlaton, újszerű módon.

A kiállítás ezúttal nem akar tömény életrajzot ránk erőltetni, sem pedig tárgyak özönét ránk zúdítani. A roll-up-okon mindössze néhány információ szerepel életének egyes kiemelt szakaszaiból: könnyen befogadható tudás, amely néhány feltett kérdésnek köszönhetően továbbgondolásra is sarkallja a látogatót, felidézve talán a már kissé megkopott történelmi ismereteit.

A tárlókban Mindszenty atya személyéhez köthető tárgyak láthatók: istállóajtó a csehimindszenti szülői házból; a Székesegyház 1947-es újrászentelésekor viselt főpapi ornátus palástja; az esztergomi Prímási Palotában használt ágya; a budapesti Amerikai Nagykövetségen töltött időszaka alatt a szentmise áldozat bemutatására használt asztal; a Pázmáneum magánkápolnájában használt térdeplője. Ha nyitott szívvel állunk meg a vitrinek előtt, a tárgyak segítségével visszarepülhetünk a múltba, magunk elé képzelhetjük az udvaron futkosó kislányt, vagy a börtönökben megvert és megalázott férfit. Ezek a pillanatképek segíthetnek, hogy megértsünk valamit Mindszenty József életszentségéből.

Megsejthetünk valamit abból, hogy mi volt az a tűz, ami tetteit mozgatta egész életében, mondta bevezető gondolataiban Székely János megyéspüspök a megnyitón. Bár Mindszenty József több mint 46 éve halott, ajka immár néma, de szavai tovább csengenek. Meghalt, de most is beszél hozzánk a Jó pásztor: az áldozatok vállalását, a szeretet titkát, a feltámadás és jövő reményét és Szent István örökségének megbecsülését, emelte ki köszöntőjében Perger Gyula, a Szily János Egyházmegyei Gyűjtemény és Látogatóközpont igazgatója.

2022. október 31-ig, keddtől szombatig 9 és 17 óra között korlátozások nélkül látogatható ez a különleges élményt nyújtó kiállítás.

Szent Márton ünnepén

Részlet Szent II. János Pál pápa 1991. augusztus 19-én Szombathelyen elmondott szentbeszédéből

„Vidéketek hagyománya azonban nem korlátozódik pusztán az antik kultúrára, bár igen jelentős és fontos örökség ez. Mélyebb eszmei örökséget is hordoz, amely a kimeríthetetlen evangéliumi élet gyümölcse. Joggal vagytok büszkék erre. E föld nagylelkű szülöttétől, Krisztus hűséges tanítványától merítitek az ihletet: Szent Mártontól, egyházmegyétek védőszentjétől. Példaképetek Ő, aki a hagyomány szerint kétfelé vágott egy köpenyt, s felét egy ruhátlan koldusnak adta. És Krisztus, azonnal megjutalmazva tettét, így szólott hozzá: „Márton katekumen, engem öltöztetél föl ebbe a köpenybe.”

Mi is arra kaptunk meghívást, hogy így szeressük Krisztust és testvéreinket. Arra kaptunk meghívást, hogy engedelmesen

hallgassuk Isten szavát, és arra kaptunk ösztönzést, hogy legyünk szolgálatára felebarátainknak, elsősorban azoknak, akik szükségét szenvednek.[13]

A szegényekben valóban Krisztus arcát ismerjük fel, aki arra szólít fel bennünket, hogy úgy bánjunk másokkal, mint ahogy szeretnénk, hogy velünk is bánjanak.” [14]

Krisztus még azt is kéri híveitől, hogy azokat is szeressék, akik ellenségesek velünk és rosszat tesznek nekik: „Szeressétek ellenségeiteket, és imádkozzatok üldözőitekért”.[15]

De hogyan valósíthatná meg az ember ezt az oly sokat követelő felhívást, ha Isten maga nem érintené meg a szívét?

Járjon közben mindnyájunkért Szent Márton! Példája és segítsége támogasson mindnyájunkat a tökéletesség útján, tevékeny szeretetté alakítva át a mindennapi életet. Ez a szabad és teljes szeretet, amely a Szentháromsággal egyesíti a lelkeket, a hívő lelki útjának csúcsa és középpontja, Krisztus valódi tanítványának ismertetőjele és a világ megújulásának titka.”

[13] Vö. Mt 22,39.

[14] Vö. Mk 7,12.

[15] Mt 5,44.

A kántori szolgálat az evangelizáció egy formája

Mit tehet egy kántor a hívek zenei ízlésének formálása érdekében? Hogyan válhat „karmesterré” a szertartások alatt, ha sokszor nem is látják őt a hívek? Erről és a kántori szolgálat megújulásának lehetőségéről is beszélgettünk Kovács Szilárd Ferenc orgonaművésszel, a Pécsi Bazilika orgonaművészeivel, aki még a nyáron tartott az egyházmegye kántorainak szakmai napot.

Az egyházmegye kántorainak szervezett találkozóján különböző időben végzett, más-más tapasztalatokkal rendelkező szolgálattelvők vettek részt. Ez mennyiben befolyásolta az erre a napra tervezett szakmai anyag összeállítását? Természetesen ez egy fontos szempont. Ezért is először megkérdeztem, hogy ki hol tart, kinek milyen a zenei előképzettsége, hogy úgy tudjam én is összeállítani az előadást, hogy mindenkinek hasznos legyen. Így egyszerű dolgokról is esett szó, olyan elvekről, amik minden szinten előbbre tudják vinni az egyházzeneiről való gondolkodást és a gyakorlati megvalósítást. Emellett voltak komplikáltabb témák is. Lehet, hogy most egyszerre nem minden világos a résztvevők számára. De pl. jegyzeteket adtam kézbe, amikbe elemzéseket írtam előzőleg. Ha valaki ezt otthon előveszi néhány hét vagy hónap múlva, lehet akkor fog rájönni valamire, amit a saját kántori gyakorlatában is fel tud használni.

Székely János megyéspüspök is részt vett a találkozóján és beszélt arról, hogy ő miként látja a kántori szolgálatot. Azt mondta, hogy ez is egy missziós szolgálat. Ön pedig utalt rá, hogy a gyülekezet zenei nevelésében játszik szerepet a kántor. Mi a feladata ma a kántoroknak?

Van egy olyan állandóság benne, ami a katolikus egyháznak mindig a sajátja volt, hogy értéket őrzött és ízlést formált zenei értelemben is. És azt hiszem jó, ha ebben nem változunk. Lehet, hogy nehezebb a gregoriánt énekelni, megérteni, megtapasztalni annak a gazdagságát, de nem mondunk le róla, hanem azt mondjuk: tegyünk erőfeszítéseket ennek megértésére, mert olyan ajtókat nyit meg, amiket más nem. Ez az, ami remélem mindig is így lesz. Amiről püspök atya beszélt az nagyon igaz: bármilyen egyházi személy – pl. a sekrestyés, a hitoktató, a kántor – nem csak a szakmai munkájával kell, hogy kitűnjön, hanem a kisugárzásával, az életével is, hogy az a keresztény értékrend szerint minta legyen. Ez persze sehol nincs leírva.

Azt a feladatot, amit a kántor az egyházban betölt, hogy a közösség zenei ízlését formálja és zenei nevelésében részt vegyen, hangképzésben, ének-repertoár bővítése stb. ezt sokkal jobban meg tudja valósítani, ha hiteles számukra mint ember is, mint keresztény ember.

Zenei nevelés. Érdekes kifejezés volt, amit említett, a O. versszak kifejezés. Ez tulajdonképpen az orgona-előjáték, mielőtt bármilyen megszólalna az adott énekből, néhány akkord, amiből rájöhet a hívő, hogy melyik énekről is van szó. Ilyen finomságokra kell gondolni mint zenei nevelés? És mit is jelent ez a kifejezés?

Igen. De ez nem lehet többletfeladat egy kántor számára. Ez a hivatásának a magja, része. A O. versszak, tényleg egy érdekes kifejezés, és ez onnan jött elő, hogy szóba került, mikor, honnan kezdődik egy szertartás során a gyülekezet zenei megnyilvánulása. Véleményem szerint nem onnan, amikor elkezdnek énekelni, hanem amikor már figyel rá, hogy mit kell majd énekelnie. És ebben a kántornak van nagy szerepe.

Neki kell egy jól eltalált előjátékkal megmutatnia a karaktert, a tempót, a hangmagasságot, utóbbit azért is, hogy jó hangon lépjenek be a hívek az énekbe. És egyáltalán az ének hangulatát adja át, hogy azt egységesen, összehangoltan kezdjék el. Azért, hogy egyszerre kezdjék el az éneket, együtt szólaljon meg fennhangon. Ez a kántor feladata, aki tulajdonképpen az orgonapadról avizót, intést, belépést ad a híveknek, mint a karmester a zenekarnak. De a kántort általában nem látják a hívek. Így ő azokkal a zenei megoldásokkal tudja csak ezt megoldani, hogy pl. mekkora szünetet tart az előjáték során. Mert ezzel keletkezik egy vákuum, és a hívek tudják, hogy nekik itt kell belépni, mert ez a szünet egy felkiáltó jel: énekelj! És előtte olyan

zenei betéteket kell játszani, ami emeli a liturgiát. Az ilyen előjátékok repertoárját folyamatosan, egy életen át lehet bővíteni. Ezért is mondom, hogy a kántori szakmába nem lehet belefásulni, ha az ember folyamatosan kutat, zenét hallgat, kísérletezik. Mert lehet újítani is, persze úgy, hogy a hagyományokat megtartják. Ezért érdemes ezeket a régi, elsősorban barokk-kori előjátéktípusokat megismerni. Hogy kigondolhat valami újat az ember, de ne a valóságtól elrugaszkodott tétel legyen, hanem meglévő fundamentumokra építő.

Hogyan lehet ma megszólítani az embereket, hogy szívesen vállaljanak kántori szolgálatot?

Nem hiszem, hogy erre lenne megoldó-

kulcs, ami bárhol alkalmazható lenne. Azt látom, hogy a fiatalok között sokan vannak, akik érdeklődnek a hagyományos egyházzene iránt. Ezek a fiatalok rendszerint nem egyedül érkeznek az általunk szervezett tanfolyamokra, hanem pl. osztálytársaikkal. Tehát nem csak a zene, hanem a közösség is fontos nekik. Ezt szeretnénk mi is erősíteni a kántorképzőn: találkozási lehetőségeket igyekszünk szervezni a résztvevőknek, pl. vacsorázni hívjuk őket, hogy jobban megismerjék egymást. Az, hogy a kisebb falvakban nincs, vagy kevés a kántor, az azt is jelenti, hogy ott más egyéb sincsen és a fiatalok elköltöznek a falvakból. Erre az Egyház sem tud megoldást találni. De ez sajnos gond, ugyanolyan gond, mint a paphiány.

Vasárnapi gondolatok

2021.11.07. – ÉVKÖZI 32. VASÁRNAP
1KIR 17, 10-16.

A nagy szárazság idején Illés próféta az Úr parancsára útra kelt és elment Careftába. Amikor a város kapujához ért, épp ott volt egy özvegyasszony, aki rőzsét szedegetett. A próféta megszólította, és ezt mondta neki: „Hozz nekem egy kis vizet korsóban, hadd igyam!” Amikor az asszony elindult, utána szól: „Hozz egy falat kenyeret is!” Az így felelt: „Amint igaz, hogy él a te Istened: Nincs sütvé semmim, csak egy marék lisztem van a szakajtóban, meg egy kis olajam a korsóban. Épp azon vagyok, hogy rőzsét szedjek, aztán elmegegyek és elkészítem magamnak és a fiamnak. Megesszük, aztán meghalunk.”

Illés azonban így válaszolt neki: „Ne félj! Menj, s tedd, amit mondtál; csak előbb csinálj belőle egy kis lepényt, aztán hozd ki nekem; magadnak és a fiadnak csak utána készíts. Mert ezt mondja az Úr, Izrael Istene: A szakajtó nem ürül ki, a korsó nem apad el addig, amíg az Úr esőt nem hullat a földre.”

ÉLETRE ÉS JÖVŐRE TALÁLNI

A szegény özvegyasszony és a fia a halálra készül. Azt tervezik, hogy megeszik azt a kicsit, amilyük még maradt és meghalnak. A szegénység és a nyomorúság elpusztítani látszik életüket.

Azonban megjelenik Illés és az özvegyasszony számára megnyílik a jövő. Mit kell tennie? Semmi mást, csak bátran és nagylelkűen kell szeretnie. Mindent, még a legutolsó is oda kell adnia. Saját magukról teljesen meg kell feledkeznie. Ő megteszi és életük lesz.

Számunkra is akkor nyílik meg a remény és a jövő, ha tudunk nagylelkűen, teljes szívvel adni, másokért élni. Nincs olyan szegénység, ami ne tudna valamit is adni annak, aki kér.

2021.11.14. – ÉVKÖZI 33. VASÁRNAP
Mk 13, 24-32.

Abban az időben Jézus ezt mondta tanítványainak: Azokban a napokban, amikor a gyötrelmek véget érnek, a nap elsötétedik, a hold nem ad világosságot, a csillagok lehullanak az égről, és a mindenséget összetartó erők megrendülnek. Akkor majd meglátjátok az Emberfiát, amint eljön a felhőkön, nagy hatalommal és dicsőséggel. Szétküldi angyalait, és összegyűjti választottait a világ négy tájáról, a föld szélétől az ég határáig. Vegyetek példát a fügefáról: Amikor már zöldellni kezd és levelet hajt, tudjátok, hogy közel van a nyár. Így ti is, amikor látjátok, hogy ezek ezek mind bekövetkeznek, tudjátok meg, hogy közel van, már az ajtó előtt. Bizony mondom nektek, nem múlik el ez a nemzedék, míg mindezek be nem következnek. Ég és föld elmúlnak, de az én ígéim soha el nem múlnak. Ám azt a napot vagy órát senki sem tudja, sem az ég angyalai, sem a Fiú, hanem egyedül az Atya.

ÚTON A NAGY TALÁLKOZÁS FELÉ

Jézus az utolsó ítélet napjáról beszél, amikor dicsőséggel és hatalommal el fog jönni, hogy megítélje a világot. Ennek az idejét, óráját nem tudjuk. Ezért mindig készen kell állnunk, hogy az a nap ne érjen minket váratlanul és felkészületlenül.

A szeretetben virrasztva és imádkozva várakozunk. Ez egy cselekvő várakozás az Úr Jézusra. Életünk minden napján fel kell ismernünk az Ő látogatását, hogy a nagy találkozásra majd készen álljunk. Az Ő látogatása lehet egy próbatétel, egy kudarc, egy szükségét szenvedő testvér; vagy bármilyen helyzet, ami nagy türelmet, megértést vagy bölcsességet kíván. Ezen történések által készít fel minket Isten a vele való végső találkozásra. Aki ezekben helytáll, az nagy reménnyel várhatja az utolsó ítélet napját.

2021.11.21. – ÉVKÖZI 34. VASÁRNAP
KRISZTUS A MINDENSÉG KIRÁLYA
DÁN 7, 13-14.

A Láttam az éjjeli látomásban, hogy íme, az ég felhőin valaki közeledik. Olyan volt, mint az Emberfia. Amikor az Ősöreghez ért, színe elé vezették. Hatalmat, méltóságot és királyságot adott neki. Minden népnek, nemzetnek és nyelvnek őt kell szolgálnia. Hatalma örök hatalom, amely nem enyészik el, és királysága nem szűnik meg soha.

KRISZTUS KIRÁLY URALMA BENNÜNK

Dániel látomásában Jézus királyságáról hallunk, amely örök hatalom és nem szűnik meg soha. Az Ő királysága nem ebből a világból való. Krisztus Király nem kényszeríti rá senkire se az uralmát, nem kéri senki hódolatát akarata ellenére. Mindenki életének ajtajában áll és szelíden kopogtat. Várja, hogy bebocsátást nyerjen. Aki befogadja Őt és az Ő uralmát az életébe, az békére, öröme és reményre talál.

Hogyan növekszik Krisztus királysága ebben a világban? Úgy, hogy ha befogadom az életembe és a tanítása szerint élek. Krisztus uralma azon emberi szívek által növekszik a világban, akik hagyják, hogy bennük éljen.

2021.11.28. – ADVENT 1. VASÁRNAPJA
1 TESSZ 3, 12-4, 2.

Testvéreim! Gyarapítson és gazdagítson titeket az Úr a szeretetben egymás és mindenki iránt, mint ahogy mi is szeretünk titeket. Tegye állhatatossá szíveteiket, hogy feddhetetlen szentségben állhassatok Istenünk és Atyánk elé, amikor a mi Urunk, Jézus majd eljön, összes szentjének kíséretében. Továbbá kérünk és intünk titeket, testvérek, Urunkban, Jézusban: Megtanuljátok tőlünk, hogyan kell Istennek tetsző életet élnetek: éljete is hát így, s haladjatok egyre előbbre. Hiszen tudjátok, milyen utasításokat adtunk nektek Urunk, Jézus által.

MINDVÉGIG KITARTANI A SZERETETBEN

Az idej adventi idő elején Pál apostol két fontos igazságra figyelmeztet bennünket: növekedjünk a szeretetben és legyünk állhatatosak.

Fontos, hogy gyarapodjunk, gazdagodjunk és haladjunk egyre előbbre a szeretetben. Ne csak azokkal legyünk jók, akiket testvérként szeretünk, hanem legyünk jószándékkal mindenki felé, akit az Isten hozzánk küld.

A másik fontos erény az állhatatosság, a hűség és a kitartás a jóban. Megtorpanhatunk, hibázhatunk, elgyengülhetünk, kedvünket veszthetjük, de arról nem mondhatunk le soha, hogy Isten akaratában és kedvében járunk. Istennek van egy álma mindnyájunkról, azért kell erőfeszítéseket tennünk, hogy ez valóra válhasson.

Ne feledjük, hogy sok szorongatás után kell eljutnunk az Isten országába, da ha mindvégig kitartunk, a szeretetben és a jóban Isten irgalmából üdvözülünk

Óra Krisztián atya

Ünnepi album

AZ 52.
NEMZETKÖZI
EUCCHARISZTIKUS
KONGRESSZUS
TISZTELETÉRE

A Szombathelyi Egyházmegye új kiadványában lelkeségi írásokat találhatnak az olvasók és fényképeket, amelyek bemutatják egyházmegyénk településeinek, híveinek tiszteletét az Oltáriszentség iránt.

Az örök élet forrásánál

A SZOMBATHELYI EGYHÁZMEGYE ÜNNEPI ALBUMA
AZ 52. EUCCHARISZTIKUS KONGRESSZUS TISZTELETÉRE

A kiadvány megvásárolható Szombathelyen a Martinus Könyvesboltban és a kiadó webshopjában, emellett elérhető a plébániákon is.

„Egy csöppnyit a földön is mennyország volt!”

Beszélgetés Salamon Gyuláné, Mártival NEK-es élményeiről

A szeptemberi budapesti 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszuson szép számmal vettek részt hívek a Szombathelyi Egyházmegyéből is. Köztük volt Salamon Gyuláné, Márti is, aki hitoktatóként dolgozik az egyházmegye kötelékében. Vele beszélgettünk élményeiről, hogy milyen volt személyesen is jelen lenni a Kongresszus programjain.

Mikor döntötte el, hogy részt vesz a Kongresszuson?

Az idei év úrnapi körmenetén kaptam a Jóistentől a hívást, hogy tanúságot kell tenni a jelenlétemmel az Eucharishtiában jelen lévő Jézus Krisztus mellett. A hitünk mellett. Igent mondván erre a kérésre született meg bennem, hogy szeretnék részt venni az Eucharisztikus Kongresszuson.

Hogyan készült rá?

A hitoktatók nyári lelkigyakorlatát már az azt megelőző vasárnapi szentmisén az Eucharisztikus Kongresszusért ajánlottam fel, hogy az, amit ott hallok, amit az Úr a szívembe akar tenni, azt be tudjam fogadni. És én ezt a lelkigyakorlatot tudatosan erre ajánlottam.

Mi az, ami igazán megragadta az egy hét során?

A hétfői Afrika est. Ott bemutattak nekünk három fiatal lányt Nigériából, akik nehéz körülmények közül jöttek és most Magyarországon fognak tanulni nővéreként. Sugárzott belőlük az egyszerűség, a tisztaság és a megrendültség.

Engem ez mélyen megérintett. Aztán mélyen érintett a roma napon megszólaló cigány családok tanúságtétele is. Utána átvonultunk közösen a Szent László-templomba Kőbányára, ahol Székely János püspök atya a magyar cigányságot felajánlotta a Szűzanya oltalmába. Ugyanúgy, mint ezer évvel ezelőtt Szent István király a magyar népet a Szűzanya oltalmába ajánlotta. Az megrendítő volt.

Tapasztalt csodákat az életében ez alatt az egy hét alatt? Megosztana ezek közül egyet?

Igen, több is volt. A Sarah bíborossal való találkozás például az álmaim között volt. Nagy tisztelője vagyok a bíborosnak, de hát az előzetes felméréseim alapján nagyon-nagyon nehéz lett volna eljutni Gazdagrétre a Szent Angyalok-templomba az ő szentmiséjére. Azonban a szerdai napon, amikor a Hungexpórol indultunk volna vissza a városba, akkor mellénk ült egy hölgy, aki a Pécsi Egyházmegyéből jött, és elmondta, ő is Sarah bíboros miséjére készül és nagyon könnyen ki fogunk oda jutni, menjünk vele. Valóban így volt. Elmentünk a Szent István-bazilikáig busszal, ott felszálltunk egy másikra, amelyik egyenesen kivitt bennünket a gazdagréti templomba.

Így valósulhatott meg, hogy ott lehettem Sarah bíboros szentmiséjén, ahol mennyei élmény volt részt venni. Számomra ez csoda volt.

Érezte, hogy Jézus Krisztus valóban jelen van?

Ezt nem csak éreztem, ez annyira kézzel fogható volt. Olyan légkör uralkodott Budapesten, ami számomra felejthetetlen. Végig az volt bennem, hogy mennyire más lenne az életünk, ha így élnénk, nem pedig mindig a másikat megítélve. Ferenc pápa szentmiséjével ért véget a Kongresszus. Utána mindenki hazatért otthonába, hogy folytassa megszokott, hétköznapi életét.

Mit gondol, lehet ugyanott folytatni? Vagy valami megváltozott most?

Ebben bízom, hogy valami megváltozott. Remélem, hogy a társadalmunkban, a világban, és hát személyesen egyénenként magunkban is. Sokat imádkoztam a világ békéjéért. Tudjuk, hogy ez nehezen tud megvalósulni. Ez Isten kezében van, de a mi szabad akaratunkon is múlik. Egész héten azt tapasztaltuk, hogy olyan békesség áradt ránk egymástól, hogy egy csöppnyit a földön is mennyország volt!

